

Leona Maxová měla v hlavě plán. Úžasný. Tajila ho před konkurencí a také před médií, která ji někdy až nevkusně pronásledovala. Nikdy nerozuměla tomu, proč by měla scénáristka někoho zajímat, a nevěřicně kroutila hlavou, když se novináři oháněli zaklínadlem *naše čtenáře by zajímalo...* Poslední dobou plnila první stránky novin skoro jako Iveta Bartošová.

Sama sebe se vždycky ptala: copak někoho zajímám? Já? Ženská, která vymýšlí filmové příběhy? Je to přeci kdosi za oponou, napíše scénář, vdechne mu život a pak ho pošle po vodě pryč, ať se s ním trápí ostatní. Herci, režiséři, kameramani, kostymérky a maskérky, paní s klapkou, lidi z píár oddělení i kritici.

Novináři ji ale obvykle pronásledovali pokaždé, když se objevila ve společnosti. Vysloužila si od nich, pro podobnost s poslední egyptskou královnou, přezdívku *Kleopatra*. Jenže tohle jméno jí přisoudili spíš jako surovou návnadu než jako milou lichotku nebo poklonu. Vadilo jí, jak jí neustále předhazují nějaké avantýry s muži nebo přisuzují lesbickou orientaci.

Copak je něco divného na tom, že ženská po čtyřicítce žije jen s mámou a kocourem? Čím je tak provokuje? Zajímá se snad *ona* o jejich životy?

S kým večer souloží, kam jedou na dovolenou, kolik mají dětí a komu zahýbají? I mámě vadilo, že jim tak lezou do soukromí, a občas poňukávala, když si v bulváru přečetla, že scénáristka Leona Maxová zvaná Kleopatra miluje mladé ženy nebo naopak staré muže, že je vegetariánka, skrytá rasistka, paranoička, zhulená alkoholička, frigidní volnomyšlenkářka, namyšlená kreatura, bláznivá ochránkyně zvířat nebo bezcitná kariéristka.

Nic z toho nebyla pravda. A kdo ji znal, ten to věděl.

Až dosud Kryštof Kříž netušil, jak může být chlap závislý na ženské. Jeho milenky, které kdy měl, v něm nikdy pocity dušnosti nevzbuzovaly. Žádné žárlivé bušení srdce, nervózní šlukování, okousané nehty, nezodpovězené otázky – nic z toho neznal. Ani jeho žena Ester v něm nedokázala vykresat pálení na hrudi. Přitom měl až dosud samá mladá a milá koťátka.

A teď, když se zblbnul do postarší kočky, se v něm teprve probudily jakési přízemní kocouří pudy. Šílel by, kdyby zjistil, že si to Leona rozdává s jiným kocourem. Rozdrápal by mu kožich.

Byl celý říčný z toho, když mu Lea řekla, že pojedje se třemi neznámými ženami na chalupu, kde je bude zpovídat pro svůj nový film. Vůbec jí to nevěřil. Místo toho se mu pod víčky promítlo Leonino tělo ve všech milostných polohách a pózách – jenže místo něj ji obšťastňoval prošedivělý chlapík, který v jeho představách vypadal jako Kevin Costner. Úplně ho za to nenáviděl. Nespravedlivě, ale opravdově. Když Kryštof Lee nabídl, že na josefovský mlýn pojedje s ní a bude tichým společníkem toho babského dýchánku, vysmála se mu. Doslova řekla, že by tam byl nepříjemným, rušivým elementem. Vetřelcem. Proč asi ho tak zrazovala? Měla snad důvod něco tajit? Tyhle otázky ho dusily k zalknutí, bodaly a drásaly.

Došlukl poslední kousek cigára, seběhl po schodech dolů a vyskočil před dům. Venku bylo jako v prádelně. Nastartoval svého peugeota a vydal se na cestu.

Do kufru si přihodil spacák, deku, baterku, balík citronových vod, šest litrů vína a jídlo aspoň na dva dny. A samozřejmě dalekohled, díky kterému bude mít ze své pozorovatelný mlýn jako na dlani. Bránil se pocitu, že se chová jako blázen – jen se sám před sebou ospravedlňoval, že chce mít jasno, jestli není pro Leonu zajíčkem, který má místo uší parohy. Plácek, schovaný mezi stromy a křovisky, byl pro jeho plán ideální. Mohl se odtud dívat na chalupu, aniž by si ho kdo všiml a aniž by tu umřel na přehřátí organismu. Zamnul si dlaně a začal popíjet příjemně vychlazené víno. Vedro ve spojení s alkoholem na něho sice mělo neblahý vliv, ale zase mu lépe umožňovalo zvládat situaci, do které se dostal poprvé v životě. Připadal si sám před sebou potupený a ponížný – jako nějaký ubohý voyeur nebo žárlivý chudák se zmrzačeným egem.

Vzal dalekohled a zkontroloval situaci. Kolem mlýna se motaly jen čtyři ženské. Lea a další tři – dvě postarší dámy a jedna mladá, hezká holka. Pozoroval je a bavil se. Střídavě vybíhaly z mlýna ven a dovnitř, povalovaly se na dece u vody, někdy se osvěžily v bazénku, u zahradního stolu jedly a dokonce si po obědě daly partičku karet. Navečer vytáhly badmintonové rakety a začaly se strefovat do míčku, který jim pořád unikal kamsi do křoví – zvláště zajímavě vypadala hra obézní ženy, která se mohla upachtit, jak se snažila aspoň se strefit. Po pěti minutách byla na infarkt,

ale to už Leona otevírala dvířka do sklepení,
kde měla zásoby vína, takže se dalo čekat, že holky
co nevidět vymění rakety za číše a pěkně se zmrskají.
Taky Kryštof poctivě upíjel svůj tramín – a to
tak dlouho, než se nad jeho hlavou snesla tma, která
ho donutila zalézt do auta, sklopit sedadla a hodit
na sebe teplou deku. I když přes den bylo vedro
k zalknutí, s večerem přicházel chlad. Alkohol ho naštěstí
rychle uspal, jenže sny ho zastihly nepřipraveného.
Viděl, jak se Leona Costnerovi nastavuje, jak
se směje, roztahuje mu nohy i pusy, nabízí se mu.
Jak se jeho Kleopatra sklání k tomu hajzlovi a svou
dlaní, tou malou, něžnou dlaní mu přejíždí po...
Probudil se úplně říčný, prvních pár vteřin ani netušil,
kde se ocitl a proč. Díval se na sebe do zpeřného
zrcátka a usilovně si třel čelo. Pak se do něho
plácl a v hlavě se mu rozsvítilo. Sáhł na zadní sedadlo
a nahmatal dalekohled, zavěsil si ho na krk a vystřelil
z auta. Nadechl se nového dne a úklonem pozdravil
slunce, které se právě objevilo na obzoru.
Když se pak podíval do dálky, uviděl zase tu macatou
dámu, jak vyběhla v květovaném županu na dvůr,
zalévala kytky a cosi rvala na bylinkovém záhonu.
Na hodinkách měl šest hodin a osm minut – a to
znamenal, že Leona je ještě zachumlaná v pelíšku,
leží ve své poloze na boku, nohu má hozenou přes
nohu, úzkou štěrbinku mírně vyšpulenou dozadu.
Co by dal za to, kdyby se k ní teď mohl šikovně vtulit
pod peřinu, stisknout její pevné boky, pěkně si ji
nastavit a pak se vnutit dovnitř! Třeba v masce odvážného
rytíře dona Quijota, zatímco ona by mu hrála
překvapenou venkovanku Aldonzu Lorenzovou. Ani
dýchat nemohl, jak si to plasticky představoval.

„Chtěl jsem si jen ověřit jednu věc,“ šel na něho
Stern pěkně zostra. Urazilo ho, jak ho zesměšnil –
a o to větší a trpčí sousta mu proto naporcoval. Ať se
jimi udusí, komediant jeden! „Včera jsem vám řekl,
že vaší přítelkyni někdo vpravil do těla dávku jedu.
Ne sice smrtelnou, ale možná jen neodhadl množství.
Jsem přesvědčený, že ji chtěl připravit o život.
A dnes jsem si ověřil, že vás v závěti určila před pár
měsíci jako svého dědice. To je přinejmenším nápadné,
nemyslíte?“

Policistovi neušlo, jak vyděšeně Kříž cukl rameny
a v obličejí nechal zahrát snad všechny svaly,

které jeho tvář měla. Kdyby takové emoce vložil do Van Tocha, pomyslel si Stern, vedlo by to na jevišti k mnohem lepším výsledkům. S neskrývaným zadostiučiněním pak pozoroval herce, který prudce dopadl na gauč s pohledem otřeseného člověka, jenž ztratil chuť nejen na připravovanou kávu.

„To myslíte vážně?“ zeptal se. Těžce a hlasitě vydechl, než pokračoval: „Za prvé netuším nic o tom, že by mi Leona chtěla cokoli odkázat. Nikdy o tom nemluvila a já bych tak velkorysou nabídku snad ani nepřijal. Jak vidíte, pracuju, mám svůj příjem a nepotřebuju majetek své milenky. A za druhé mě uráží, že mě podezíráte z pokusu ji zavraždit. Je to nehorázné a já si na vás budu stěžovat.“

To už neřikal, ale křičel, a držel se při tom za srdce, jako by ho snad měl každou chvíli zkosit infarkt.

„Ale alibi na tu osudnou noc nemáte, že? Tvrdíte, že jste byl ve své garsonce. Sám... To je ale hloupé, pane Kříž.“

Kryštof brunátněl, vnitřnosti mu už už trhala explodující sopka.

„Kdybych věděl, že budu potřebovat alibi, mohl jsem si pozvat k sobě třeba matku. Nebo otce. Klidně i partu hospodských kumpánů. Jenomže já prostě občas bývám sám. Úplně sám!“ To už zase zařval a ještě u toho naštvaneš dupl nohou jako rozmazlené děcko.

Když druhý den vystřízlivěl, všechno si do detailu pamatoval. I Leonin výstřih a svůdnou čárku mezi prsy, která přitahovala jeho pohled. Tehdy měl v divadle tak trochu pech a v oslavované premiéře dostal jen jeden nevýznamný štek – i proto se tak zřídil vodkou. Z naštvání a trucu. Byl si jistý, že je výborný herec, a v duchu spílal režisérovi, že jeho talentu nevěřil a nedal mu šanci. Pořád hrál role ve stylu *paní, nesu vám psaní*, pár vět, několik vstupů, a pak šel na jeviště před diváky jenom kvůli děkovačce, která navíc vůbec nebyla kvůli němu. Kdyby někdo z lidí v hledišti dvakrát za představení mrkl, možná by i propásl jeho výstup a nevěděl by, že si tam jistý Kryštof Kříž vůbec zahrál.

A tehdy ho napadla spásná myšlenka: sbalí Leonu a na jejich zádech se vyšplhá nahoru. Přece jenom má díky své profesi známosti a vliv. Byl si jistý, že i do filmu podle svého scénáře by ho prosadila, kdyby

se s ní sblížil. Věděl, že se svou chlapecky štíhlou, vyrýsovanou postavou a s penisem dlouhým dvaadvacet centimetrů má u žen dveře otevřené. Byl připravený Leonu poblouznit, zneužít ji ke svým účelům, a až jeho plán vyjde, pěkně a zlehýnka ji zase odkopnout.

Jenže se mu to vymklo z rukou. Docela přesně si pamatoval na ten osudný okamžik, který z něj během jediné vteřiny udělal otroka – nevolníka v rukou vlivné ženy. Při první souloži si ji převalil na břicho a pak jí mírně nadzvedl pánev, ona se protáhla jako kočka a on fascinovaně hleděl na její páteř, měřil si ji obratel po obratli, až jeho pohled skončil v záplavě černých hustých vlasů. Neviděl jí do tváře, ale tušil, že oči s protaženou oční linkou má zavřené a rty zlehka otevřené, nachystané k výdechu. Byl to docela běžný okamžik, normální pohled, ale pro něj a v tu chvíli natolik vzrušující, že začal ztrácet soudnost. Dosáhl dna a šel za dosavadní hranici své rozkoše. Dušoval se přitom, že by byla pitomost opouštět kvůli flirtu s o deset let starší ženskou svého chlapečka. Jak by to, sakra, mohl udělat tomu andílkovi, který tak roztomile říká slovo *táta*? Přesvědčoval se, že tohle zvládne a ustojí. Jenže Leonina páteř, šíje... ten pohled samce, který si zezadu bere svou samici, ta představa jí jako Afrodity a jeho jako boha války jménem *Árés* – to všechno ho dokonale zmátlo.

Kluci jí zmizeli z dohledu a ona se rozhlédla kolem sebe. Ve vířivce s ní seděli čtyři cizí lidé, kolena měli takřka u sebe a do očí se dívali ze vzdálenosti třiceti centimetrů. Skoro intimní situace, napadlo Ester. Když se ve společné vaně divoce spustily trysky a zasáhly ji nečekaně silným proudem do genitálií, vzrušeně přivřela oči. Měla bych si najít chlapa, napadlo ji o minutu později, když jí proud vody našel klitoris a pomalu ji táhl k orgasmu. Věděla, že má zhruba jen třicet vteřin na to, aby tuhle překérní situaci vyřešila. Buď si odsedne o pár centimetrů dál a všechno ustojí, nebo se tu totálně ztrapní, přivře oči, otevře rty a hlasitě vydechne. Nechala to však dojít tak daleko, že se na ni všichni čtyři udiveně podívali. Nebo pohoršeně?

„Měla by sis najít muže,“ řekl jí i Kryštof, který si za ní přišel přisednout. Reneček řádil v brouzdališti

a oni ho odtud měli na dohled, takže se mohli nerušeně bavit. Jenomže jejich vztah byl všechno, jen ne láskyplný, takže i teď hovor vázl.

„Muže? Proč myslíš? Mně je samotné dobře,“ odbyla ho. Nezmátla ho – viděl ji a víc než kdo jiný uměl odhadnout, kam zařadit ten slastí zkřivený obličej. Jenže bavit se teď o sexu by bylo nemístné a vlastně zbytečné, to věděli oba. Esterku už Kryštof jako chlap nezajímal. Byl dobrý v posteli, absolutní mistr převleků, rolí a póz, jenže postupem času to pro ni byl stále slabší argument. Chtěla chlapa, který umí vydělat peníze, drží se doma a nemá tak povrchní a navíc ještě nejisté povolání. Stejně ji však za poslední tři měsíce několikrát napadlo, jestli tu egyptskou královnu Maxovou baví hrát s Kryštofem jeho sexuální hry, naplňovat mu bizarní fantazie, napínat ho až k vrcholu... Hraje jí v posteli Caesara?

Vlastně, jak příznačné, napadlo ji teď. Caesar pozval Kleopatru na dvouměsíční plavbu po Nilu – a pobyt na řece je osudově spojil. Kryštof taky vlákal Leonu do vody – jenže tam ji asi nechtěl pomilovat jako Caesar svou egyptskou krásku, ale sprovodit ze světa. Tomu už teď Ester skoro věřila. Po tom všem, co věděla od Sterna, nebylo ani s podivem, do jaké škatulky si ho zařadila. Nikdy si o něm nemyslela, že je bůhvíjak morální, ale že by pro prachy dokázal vraždit? Překvapil... Nebo mu křivdí? Ať tak, nebo onak, přimělo ji to ke skvělému plánu.

Pod vodou sáhla Kryštofovi na nohu, trochu sice nadskočil a udiveně si ji prohlédl, ale pak to ustál. Koneckonců seděli zrovna ve vířivce sami a byli ještě manželé, tak nač se cukat? O nic nejde, říkal si, souložit tu přece nebudeme a nad lehkým dotekem není třeba se pohoršovat. Utvrzoval se v tom tak vehementně, až dostal do zaťaté nohy svalovou křeč.

„Vím, že ses chtěl zbavit Maxové. Znáš i tvůj motiv. Chtěl ses prostě zajistit, vždycky jsi měl všechno předem spočítané. Maminčin mazánek, vid’? Tatínekův mazlíček, že ano? Sebestředný, naučený vysát si pro sebe maximum, kráčet ke svému cíli klidně i přes mrtvolu...“

Dušan se podrbal na olysálé hlavě, prohrábl si mroží knír a shýbl se do tašky pro štůsek dopisů, které si dnes ráno nachystal. Vzal je do ruky, jako by

si s nimi chtěl pohrávat. To ale neměl v úmyslu. „Nezachoval jsem se k ní hezky,“ řekl po chvíli sebekriticky. Srdce mu bušilo až v krku, i v uších cítil, jak mu zběsile bije a rozkmitává kovadlinku uvnitř hlavy. Věděl, že tohle se Marii ani tomu mladíkovi nebude dobře poslouchat. Z krabičky vyklepl jednu cigaretu, otevřel si ventilačku a přitáhl si k sobě popelník.

„Sedmnáctého listopadu to začalo. Studenti se sešli na Albertově a tam...“

„Díky za historickou rekapitulaci, ale dějiny já i Kryštof známe,“ utnula ho Maria. „Taky si pamatuji, že jste se s Leonou před Vánoci toho roku rozešli, protože jste jaksi nenašli...ehm, v politice... stejnou řeč. Začals chodit se Zlatou, zatímco Leona se trápila.“ To už řekla jízlivě, s jedovatým háčkem na konci věty.

Dušan tušil, že to musí urychlit. Sobě i jim. Nemusel jim přece vykládat, jak spolu začali chodit, kde a jak ji připravil o panenství, o co v jejich vztahu šlo, v čem se neshodli, proč se rozešli. O to teď vůbec nekráčelo – jen o ty následky všech těch *jak a proč*.

„V prosinci roku osmdesát devět mi Leona oznámila, že je od října těhotná. Chtěla, abych se k dítěti přihlásil a vzal si ji za ženu. Jenomže to jsem odmítl. Doporučil jsem jí potrat, v naší situaci to bylo nejlepší řešení. Byla uražená, ale s umělým přerušením těhotenství souhlasila. Koneckonců, já tehdy začal vážně chodit se Zlatou, nemělo smysl něco předstírat, říkal jsem jí, že by bylo šílenství přivést na svět nechtěné děcko...“

Viděl, jak těžce to sousto Maryčka stravuje, rty měla semknuté až do bílé čárky, čelisti stažené... Prožívala muka. Dost možná, napadlo Dušana, že se právě teď obviňuje. Ptá se sama sebe, proč se jí dcera nesevěřila. Bála se jejího nepochopení?

„Promiň, Dušane, jsem v šoku. Netušila jsem, že byla na potratu.“

Vydechl dým a dal jí čas, který Maria potřebovala na přijetí nepříjemné informace. Vzpomínal na tu pohnutou dobu. Kolem něho samí disidenti a emigranti... a on by měl někomu z nich přiznat, že vložil své geny do vnuka zparchantělého bolševika Maxy? Do člověka s pověstí komunistické zrůdy? Sice si vždycky vzpomněl na ty krásné kalhoty, které mu koupil, ale pak sám sebe omluvil, že v té době

byl ještě hloupý a naivní kluk, který se dal utáhnout na vařené nudli. Dokonce ani Zlatce dlouho nepřiznal, že poslal Leonu na potrat. Zbytečně by se v tom pitvala, už tehdy to měla ve zvyku. Jenže před tím stejně neutekl.

„Bylo to složitější, Maryčko. Slíbila mi, že si to nechá vzít. Ale když se v březnu objevila na přednášce, měla těhotenské šaty. Myslel jsem, že se zblázním zlostí. Byl to podraz. Jasně jsem jí řekl, že s jejím děckem nechci mít nic společného, ale ona v té době asi pořád věřila, že se ustrnu a vezmu si ji,“ řekl. Kryštof našťvaně nadskočil půl metru nad židli, měl sto chutí tomu chlapovi vyšít do ksichtu pořádnou perdu. Dovedl si představit, jak Lee při její citlivosti muselo být. Z doslechu už taky věděl, jak nemocný byl právě v tu dobu její otec, a bylo mu jasné, že z vrozené ohleduplnosti nechtěla Leona jemu ani matce dělat starosti. Cítil, jak Maria vedle něho sykla bolestí, a pevně ji objal kolem ramen. Když už nic, aspoň oporou jí tady bude.

Dušan už neměl sílu dovykládat příběh do konce, zas takový *geroj* nebyl. Vytáhl z obálky dopis a podal ho staré dámě. Rukopis své dcery poznala hned – měla úhledné, pečlivě vykroužené, drobné, na první pohled málo sebevědomé písmo. Jen datum bylo větší: 7. srpna 1990.

Dušane, vždycky sis přál syna. Pamatuješ, jak jsme si ho plánovali na josefovském mlýně? Jak jsi říkal, že by sis přál chlapce? Dnes v 7.10 se Ti v porodnici na Karlově náměstí narodil. Přišel na svět o tři týdny dříve a má ještě potíže s dýcháním. Budu tady s ním a budu čekat, že se ozveš. Že pro nás přijedeš. Prosím! Pokud se ale rozhodneš, že mně ani syna nechceš, dám souhlas k adopci. Lea.

Dušan i Kryštof věděli, že víc Maryčka vydržet nemůže. Zavřela oči, aby zadržela slzy, ale stejně nezabránila tomu, aby se jí z koutků očí nekontrolovatelně nevyřítily ven. Byly jak dravý vodopád, který nejde zastavit. Aniž by povolila víčka, zeptala se Dušana:

„Šel jsi za ní?“

„Maryčko, byla nová doba, spousta možností, upnout se k děcku by v té době bylo šílenství. Já byl s Havlem ve světě, doprovázel jsem vládní delegaci, já...“

„Mlč!“ zakřičela na něj tak, že i Zlata ve vedlejší kanceláři nadskočila. „Kde je to dítě?“ ptala se ostře, neodbytně. „Kam se poděl ten chlapeček?“

Dušan Duliak ztěžka vydechl.

„Promiň, nevím. V září se Leona normálně vrátila do školy a jen mi oznámila, že ho dala k adopci. Nic po mně nechtěla. Já vím, Maryčko, musel to být pro ni těžký rok, vykašlal se na ni kluk, donutil ji svou sobeckostí vzdát se dítěte, umřel jí milovaný táta. Já to tehdy tak nevnímám, to všechno chápu až teď. Sám mám sedmnáctiletou dceru, a kdyby se k ní někdo takhle zachoval, hlavu bych mu urazil.“

Jenže slova už byla zbytečná. Cokoliv by teď řekl, nic by matčino trápení nezmírnilo. Vůbec nic.

Vešla do místnosti, kde ležel on. Muž, kterého kdysi milovala silou lvice – živočišně a urputně. Byl pro ni modla, jakýsi zvláštní druh lidského fetišu, uctívala ho přehnaně a nekriticky. Obdivovala symetrii jeho obličeje, vypracované tělo, jeho gesta, slova, suverenitu, myšlenky... Když se na něj teď podívala, nechápala, kam kouzlo jeho osobnosti zmizelo. Nebo si ho po celou dobu jen namlouvala? Kdyby nebylo na cedulce napsáno *Dušan Duliak*, snad by ho ani nepoznala. Jeho krásná chlapecká tvář zmizela, ztloustl, narostl mu podbradek a hlavu měl jak koleno. Oči, které k ní upnul, ale byly jeho. Veselé, dojemné, temné. Natáhl k ní pravou ruku – bylo to prapodivné gesto, nebyla to ruka napřažená k pozdravu, ale mužova dlaň nastavená milence. Chvilí váhala, jestli na tuhle hru přistoupit, ale nakonec přijala. Sedla si k němu a pohládila ho. To setkání bylo zvláštní, jakoby snové – a vzhledem k celé situaci i nepatřičné. Nebo přinejmenším divné. „Leo-no...“ řekl a hlas se mu někde uprostřed toho jména zadrhl. Bylo vidět, že chce vypadat nesentimentálně a až křečovitě se snaží naordinovat si jakýsi nadhled. Vždycky byl přece chlap, pevné *Slovačisko*, žádná měkkota, jak rád říkal. I teď, když měl za sebou operaci, z níž se zotavoval jen s obtížemi, byl sám k sobě tvrdý. Se zaťatými zuby překonával bolest a odmítal tisíce léky. Odhrnul košili a ukázal Leoně zafačovanou ránu, při pohybu ruky sykl. Byli u sebe tak blízko, jak jim to jen nemocniční postel dovolila. Leona se k němu dokonce téměř důvěrně naklonila. „To je strašné, co se nám stalo...“ prolomil Dušan jako první tu bariéru, kvůli které se vlastně sešli.

Za poslední týden musel vstřebat tolik informací, že měl dnem i nocí nad čím přemýšlet. Vlastně od té chvíle, kdy se poprvé podíval do hlavně zbraně, kterou na něho ta neznámá dívka namířila.